

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti **NEDĚLNÍČEK**

ÚNOR 2015

SLŮVKO FARÁŘE

Pár postřehů ledničky Whirlpool

(aneb i mašina má jakousi mašinoduši)

Chtíc nechtíc se mezi námi vytvořil vztah. Tedy mezi mnou – chladničkou Whirlpool a mým majitelem, bydlícím v současné době na náměstí Cypriána Lelka 74 v Dolním Benešově. Před tímto místem jsme spolu už strávili skoro tři a půl roku na severovýchodní straně Jeseníků. Tam si mě majitel zakoupil. Od té doby ho poznávám a řeknu vám – někdy se nestačím divit.

Musím přiznat, že na předchozí „štaci“ jsme spolu trávili více času, jelikož jsem stála v krásně opravené nové kuchyni, kde alespoň dvakrát denně něco konzumoval. Jeho ruka se častokrát dotýkala madla mých dveří, když mne otevíral a zavíral. Přes kuchyň také musel projít do pracovny svého bytu, takže jsem ho alespoň zahlédla. Dnes? Odstavil mne do spíže za kuchyň, kde stojím ve tmě a musím čekat, až se otevrou dveře a někdo vejde, aby mě potřeboval. Slýchávala jsem o svých kolegyních chladničkách, které si vykládaly, jak jsou stále plné nejrůznějších domácích potravin, ale hlavně jídla z bohaté sítě super a hypermarketů. To jsem zažila opravdu málo. Častokrát jsem si připadala jako nepotřebná, odkopnutá, odstrčená...

Po nastěhování na současné místo došlo poměrně brzy k docela zásadní změně, tedy alespoň v chování majitele. Začala jsem jej více sledovat, když koukal do mých útrob. Musím přiznat, že jsem viděla veselé i smutné obličejce, ale těch smutných přibýlo. Neuměla jsem to pochopit. Vždycky jsem si myslela, že když já a mé sestry ledničky, ale i mé sestřenice mrazničky jsme plné, naši majitelé jsou šťastni. Tento člověk mě však vyvedl z omylu. Tolik smutku a bezradnosti v očích, když do mne vkládal nějaké darované potraviny, které mu asi dobří lidé dávali, tolik vnitřního rozladění až skoro hněvu, který jsem z něj cítila, to všechno mě – chladicí stroj – chladnou nenechávalo. Bylo mi ho líto. Někdy jsem už skoro slyšela nevyřčené ostřejší slovo, které nezaznělo pouze proto, že můj majitel je tím, čím je. Někdy jsem si říkala, zda je jeho hněv spravedlivý, ale moji otázku by stejně neslyšel.

Přiznávám, že nevím, jak mu pomoci. Slyšela jsem, že lidé dávají nespotřebované potraviny třeba domácím zvířatům, ale že prý je i vyhazují. Tomu nerozumím!

Má pomoc by ani nespočívala v tom, že mu nemá nikdo nic nosit, ale spíše mám obavu, aby můj majitel ve svých zvláštních postojích někomu

nekontrolovaným hněvivým slovem neublížil. Oni totiž lidé jsou – na rozdíl od nás strojů – hodně přecitlivělí. Vykládá se i mezi domácími spotřebiči, že na tomto světě je daleko více příslušníků lidského rodu, kteří trpí hladem. Možná to však majitelé plných lednic neví nebo je to nezajímá, těžko říct...

Jednou jsem zaslechla rozhovor mého majitele s nějakým jiným člověkem v kuchyni (nezahlédla jsem hosta, dveře do spíže jsou totiž celodřevěné, neprosklené), kde říkal, že se těší na postní dobu. Prý je to pro něj výzva. Dodnes si lámu svůj chladicí systém (hlavu nemám), zda to myslel ve smyslu omezení konzumace potravin, které mu chladím nebo hledání odvahy požádat dobré lidi – dárce potravin – aby mu nic nenosili. I přesto, že jsem stroj, jsem zvědavá, jak to vše dopadne.

(Srovnej Mt 6,16-18)

PKF

Farnost Dolní Benešov pomáhá Opavě

V pátek 12. prosince 2014 v 10 hodin předali dobrovolníci z farnosti Dolní Benešov sbírku šatstva a domácích el. spotřebičů pro klienty opavské Armády spásy. Dary od místních obyvatel shromažďoval na faře otec Pavel Kuchař. Lidé darovali oblečení, boty, lůžkoviny, potřeby do domácnosti, hračky, zimní bundy, kuchyňský dřez, hrnce, nádobí a příbory, pokojové květiny, ale také tři lednice a pračku. Páteční dopoledne pak přijeli zástupci opavské pobočky Armády spásy a převzali sbírku, která do posledního místa naplnila armádního Tranzita a přívěsný vozík.

Všechny tyto věci budou sloužit maminkám a dětem z Domu pro ženy a matky s dětmi v Opavě, klientům Centra sociálních služeb Samaritán a také potřebným z jiných opavských organizací.

Náš velký dík patří všem dárčům a dárkyním z farnosti Dolní Benešov. Za všechny obdarované děkujeme a přejeme všem, kteří pomáhají, ať jim Bůh žehná.

Ps: bývalý uživatel a současný zaměstnanec moc velice děkuje za pračku a lednici. Vzhledem k tomu, že se oženil, pronajal si byt, tak tyto spotřebiče mu přišly velice vhod.

Ostatní darované věci využijeme na domečku „ŠANCE“, kde se finišuje s posledními stavebními úpravami (malování apod...).

Za Centrum sociálních služeb G. Karhan, ředitel

Připomeňme si historii sakrálních staveb naší farnosti

Vnitřní vybavení kostela

Další dokončování výzdoby a štukatury bylo prováděno v průběhu 18. století zejména zásluhou faráře Janoty, který zde působil od roku 1782-1831. Na sochařských pracích hlavního oltáře, čtveřice bočních oltářů, kazatelny a nadstavce kazatelny se především podílel sochař Andreas Koschatsky ze Sádku u Velkých Heraltic a malíř Ferdinand Licht, opavský rodák působící v Brně, který namaloval 11 obrazů. K uctěnému pohledu k hlavnímu oltáři je obraz „Poslední večeře Páně“ – olejomalba na plátně, olemovaný tvarovaným pozlaceným rámem. Pod tímto obrazem je v oválném rámu obraz s výjevem sv. Martina na koni, který se dělí o svůj plášť s žebrajícím. Podkladní plocha pod obrazy rozšiřující oltář je ze dřeva, upravené z umělého mramoru, po stranách této plochy jsou vztyčené válcovité sloupy ukončené korinskou hlavicí podpírající konzolu s vázou. Sloupy jsou uloženy na dórských podstavcích s válcovitými volutami s rozšířenou konzolou, na kterých stojí polychromované sochy v životní velikosti. Na levém podstavci je socha sv. Petra s charakterizujícími klíči a na pravém podstavci je sv. Pavel s mečem. Předsazený obětní stůl před uvedeným pozadím je ze slezského mramoru s bohatým tvaroslovím. Na rozšířeném obětním stole je uložen svatostánek, po jeho stranách sloupky šroubovitého tvaru, podpírající bohatě tvarovanou konzolovitou římsou, na jejímž vrcholu je pozlacena ploška pro vystavenou velebnou svatost. Po stranách svatostánku jsou doplňovány klečícími anděly.

Po levé straně hlavního oltáře je křtitelnice s bohatě tvarovanou konzolou, na níž je sousoší symbolizující křest Páně. Na podlaze pod sousoším je kamenná nádoba ve tvaru kalichu na křestní vodu pro účely udělování svátosti křtu. V pozadí za sousoším jsou deskové plastiky ve tvaru desatera znázorňující Adama a Evu v ráji a ukřižování Ježíše Krista. Na horní konzoli nad křtílnicí je socha Mojžíše v životní velikosti. Doplňující zdobení kazatelny a křtílnice nesou prvky barokního tvarosloví.

Boční stěny lodi kostela doplňují čtyři vedlejší oltáře.

První oltář na levé straně je zasvěcený Panně Marii a znázorňuje Pana Ježíše v zahradě Getzemanské.

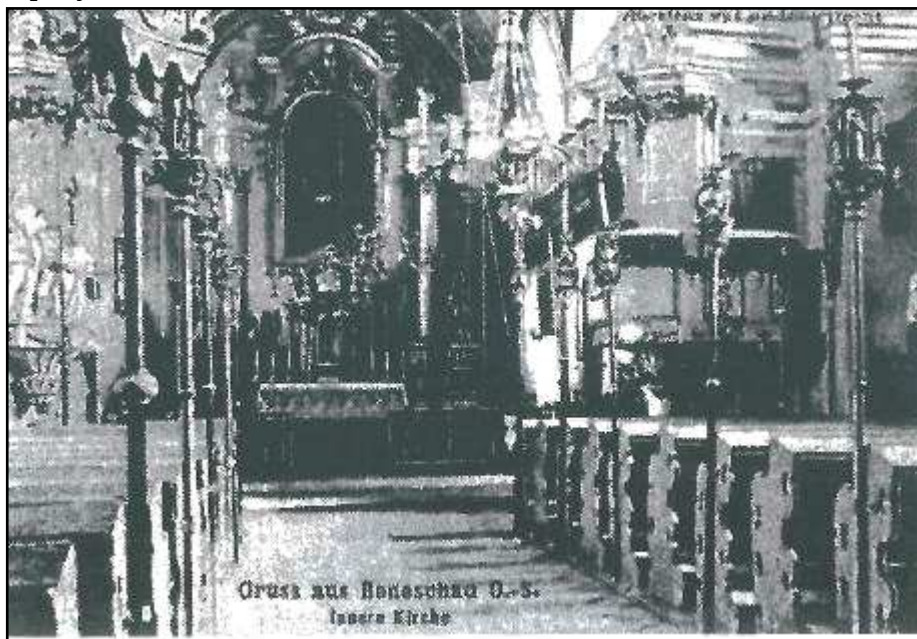
Druhý oltář na levé straně zasvěcený sv. Valentinu znázorňuje ženu hříšnici.

První oltář na pravé straně zasvěcený sv. Anně a znázorňuje proměnění Páně na hoře Tábor – po pravici Mojžíš a po levici Eliáš.

Druhý oltář na pravé straně zasvěcený sv. Janu Sarkanderovi znázorňuje návrat marnotratného syna.

Všechny vedlejší oltáře mají rozšířené deskové pozadí, za obrazem je lemování hranatými subtilními sloupky vycházejících ze spirálovitých volutových podstavců, na nichž klečí andělé. Povrch těchto tvarovaných prvků je opatřen umělým mramorováním. Horní část sloupů nese zalomenou římsu, na jejím vrcholu je vavřínový věnec s pozlaceným větrovím. Pilastry u nosných sloupů vybíhajících do lodi kostela a pilíře podpírající pavlač jsou rovněž provedeny s umělým mramorováním. Jednotlivé zastavení křížové cesty umístěné ve dvojici na stěnách sloupů jsou plastické se stříbrným polychromováním. Štuková ozdoba pod oknem pánské oratoře je pozůstatek významu tohoto místa, kam chodila místní vrchnost. O výstavbu a výmalbu se zasloužil farář Matouš Janota, kterou financoval z vlastních peněz.

V kapli sv. Josefa byl v roce 1853 postaven pátý oltář, znázorňuje z mrtvých vstání Ježíše Krista. První doložena zmínka o varhanách v kostele je z roku 1691, druhé varhany byly vyrobeny Karlem Kutlerem z Opavy v letech 1843-1844.

Hromnice, maškary a popelec

Prastarým církevním svátkem, jež uznávají všechny hlavní církve, je Uvedení Páně do chrámu neboli Hromnice. Slavíme jej druhého února. Dříve jím končívala doba vánoční. Tento svátek připomíná událost, kdy Maria a Josef přinesli Ježíše čtyřicátý den po jeho narození do jeruzalémského chrámu k předepsané oběti očist'ování, aby „s ním předstoupili před Hospodina“, jak píše evangelista Lukáš (2,22).

Od tohoto proroctví o Ježíši pochází zvyk, že tento den je doprovázen žehnáním svící. Lidový název „Hromnice“ vznikl právě kvůli žehnání svíček, které se rozsvěcovaly při modlitbě v temných chvílích života nebo se třeba dávaly do oken při bouřce. V tuto dobu je také v plném proudu masopust. Je to období mezi Vánocemi a postní dobou. Jeho začátek nastává po svátku Zjevení Páně neboli Tří králů, tj. 6. ledna. Má pevně stanovený začátek, ale jeho konec je pohyblivý a je závislý na Velikonocích. U našich předků masopust představoval období hojnosti, hodování a veselí. Během něj probíhaly bály, tancovačky, svatby, zabíjačky, smažily se „kreple“ (koblihy), prováděly se různé zvyky, obyčeje apod. Poslední tři dny před Popeleční středou, tedy masopustní neděle, pondělí a úterý, jsou u nás známy jako „ostatky“. Maškarní bály, plesy a karnevaly vrcholí, asi nejznámějším je karneval v brazilském městě Rio de Janeiro. Pro člověka je přirozené, že se rád na chvíli stane někým jiným, lepším. Vymýšlíme, za co vlastně půjdeme, z čeho masku vyrobíme, jak se dokonale zamaskujeme. Největší úspěch mívají masky, u kterých musíme dlouho a těžce hádat, kdo se pod ní vlastně skrývá. Nosit masku nám někdy vyhovuje i ve všedním životě. Také do dveří kostela často vkročí místo našeho skutečného přirozeného „já“, ačkoli bychom si měli říci: „Bože buď milostiv mě hříšnému,“ náš egoismus třeba v převleku farizeje, který říká: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako tam ten“ ... Prvním dnem postní doby, která trvá 40 dní (kromě nedělí), je Popeleční středa. Kněz nás na čelo „přizdobí“ popelem a připomene nám, co se pod škraboškou našeho „já“ skrývá. Pamatuj, člověče, že „prach jsi a v prach se navrátíš.“ (Gen 3,19.) Také můžeme slyšet Ježíšovu pobídku zaznamenanou v Markově evangeliu (1,15): „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ První věta nás upozorňuje na pomíjivost pozemského života, druhá zdůrazňuje proměnu naší přítomnosti – naše obrácení. Pokud si to uvědomíme, určitě se ve své pýše trochu zmírníme. Tyto výroky by nás zkrátka měly přibrzdit. Postní doba je šancí odložit svoje převleky, uzavřít svoji masku a škrabošku do nejmenší a nejtěsnější komůrky svého srdce a

otevřít jeho největší síň naplněnou pokorou. Měli bychom si umět přiznat, jací skutečně jsme. Měli bychom si umět toto přiznat především sobě, vždyť na Pána Boha jsou všechny naše „masky a převleky“ krátké. V Davidově žalmu 139 je napsáno: **„Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku a ty, Hospodine, víš už všechno.“....**

Přítomnost je ve skutečnosti jediná část času, kterou máme opravdu k dispozici.

av

Něco se děje ...

Připravujeme tato putování:

16.05.sobota	– pouť Radia Proglas a TV NOE na Sv.Hostýn
červen 2015	– dvoudenní pouť do Jižních Čech (bude upřesněno)
03.07. pátek	– noční křížová cesta do Zlatých Hor
28.07.úterý	– pouť na Velehrad, Blatnice, Luhačovice atd.
16.08. neděle	– pouť do Hrabyně
19.09. sobota	– pouť do Rud u Ratiboře (zajišťuje MVDr.Koska)

Významné dny v církvi a farnosti roku 2015

1.pololetí

- 18.02. – Popeleční středa – začátek Postní doby
22.02. – 1.neděle postní – pobožnost Křížové cesty (KDU-ČSL, následně Josefové, Martinové, Anny atd.)
01.04. – středa – Zpovědní den v Dol. Benešově
05.04. – neděle Vzkříšení Ježíše Krista – Boží Hod velikonoční
03.05. – Odpust – průvod ke sv.Floriánu – mše sv. za hasiče
17.05. – 1.sv.přijímání Zábřeh
31.05. – 1.sv.přijímání Dolní Benešov
07.06. – slavnost Božího Těla – průvod na náměstí
28.06. – mše svatá za děti k ukončení školního roku
01.07. – pouť dětí na Prašivou

V.Švančar

Vzpomeňme .....

Procházíme – li našim hřbitovem okolo hrobů našich místních rodáků farářů nebo těch farářů dlouhodobě působících v naší farnosti, pak s úctou a vzpomínkou se pozastavíme u toho faráře, který nám v náboženské výchově dával základy víry s uvedením do praktického života. Je asi málo těch ze starší generace, která si z dětství vzpomene na osobnost naší farnosti Monsignora Bruno Schneidra. Pozastavením se u jeho hrobu s pomníkem zjistíme, že právě 1. února letošního roku uplyne 80 let od jeho úmrtí, připomeňme si proto možná už zapomenutý význam pro naši farnost i hlučínsko.

P. Bruno Schneider se narodil 24.12.1863 v Nekazanicích (dnes Polsko) v tehdejší Pruském Slezsku, malé vesnici asi 20 km od Opavy. Po studiích na gymnáziu v Hlubčicích následně studoval bohosloví ve Vratislavi. Po vysvěcení na kněze působil od r. 1887 jako farní kaplan na hlučínské farnosti, ke které patřily filiální kostely v Ludgeřovicích, Hošťálkovicích a Vřesině. Z vlastních peněz zakoupil v Hlučíně dům sv. Josefa, vedený pod jeho jménem. Po krátkém působení v Hlučíně a ověření jeho schopností byl 15.10.1895 jmenován farářem a správcem farnosti Dolní Benešov. Projevoval se zde jako učitel, historik benešovského panství i oblíbený kazatel v moravském jazyce, tehdy užívaný pouze v kostelích. V mladších létech se zúčastňoval politického života spolu s několika kněžími hlučínska s odhodláním plnit odkaz národního buditele Cypriána Lelka proti útlakům pruské vlády zaujaté proti evangelizaci katolické církve na hlučínsku. Byl redaktorem katolických novin, jako jediné česky psané pro Moravce v Pruském Slezsku. Jeho významným dílem je sborník o dějinách hlučínska a ratibořska, psal kroniku benešovské farnosti zaměřenou na církevní život a život v městečku.

Na základě jeho široké působnosti pro význam hlučínska se stal v roce 1914 hlučínským děkanem se sídlem děkanátu v Dolním Benešově. V pozdějších létech byl za své zásluhy o povznesení římskokatolické církve a jejího učení jmenován, jako jediný kněz na hlučínsku, čestným kanovníkem a hodnostářem ve vysokých církevních kruzích. Z jeho podnětu bylo pro zdejší kostel také vykonáno mnoho, avšak neutuchající invenci mu postupně omezovala nemoc. K 31.12. 1926 se vzdal již

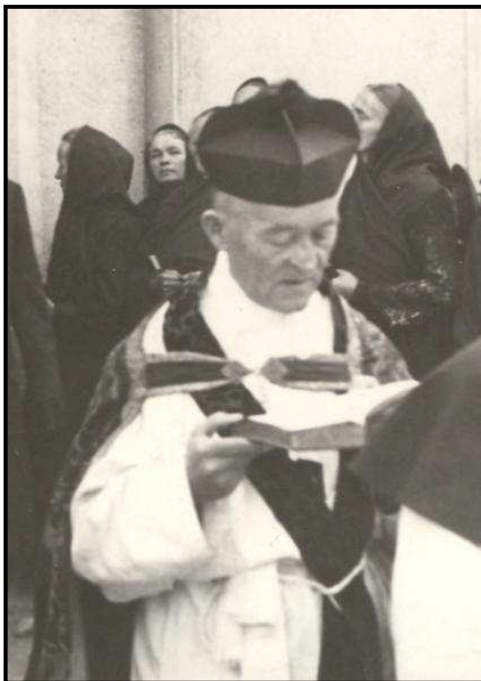
churavějící děkanského úřadu, jako správce dolnobenešovské farnosti zůstal věrný svým farníkům.

U příležitosti jeho 70. výročí od narození a 40.letého působení a významný přínos pro farnost a obec Dolní Benešov udělilo P. Msgre Bruno Schneidrovi obecní zastupitelstvo diplom se jmenováním prvního občana Dolního Benešova.

Vyčerpávající činnost kněze a nemoc ukončila jeho životní pouť dne 1. února 1935 ve věku 72 let. Naposledy se s ním přišly rozloučit dne 4.2. 1935 jeho farníci, lidé ze širokého okolí, zástupci úřadů a zájmových organizací.

Účast 60 kněží na pohřbu svědčí o významu tohoto kněze a velkého patriota Dolního Benešova a hluchínska.

J Z

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Pavel Miki a druhové

mučedníci

památka 6. února

Pavel Miki se narodil v japonské rodině v roce 1564. O pět let později byl pokřtěn a ještě jako chlapec byl dán na výchovu k jezuitům. Zde se mu tak zalíbilo, že později vstoupil do jezuitského semináře a stal se prvním japonským jezuitou. Protože znal dobře domovskou kulturu i rozmáhající se buddhistické nauky, mohl velmi úspěšně čelit nevěřícím místním učencům. Svým krajanům úspěšně hlásal evangelium a brzy se svými kazatelskými schopnostmi stal jedním z nejvýznamnějších misionářů v celém Japonsku. Křesťanství bylo tehdy v Japonsku ještě

docela mladé. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie roku 1549 přinesl křesťanství na ostrovy jezuitský misionář sv. František Xaverský se spolubratry. Zdálo se, že se zde dobře uchytilo. Už o půlstoletí později se k němu hlásilo více než 300 000 lidí. Buddhistickým kněžím, feudálním pánům a v neposlední řadě holandským kalvínům se však stalo trnem v oku. Začaly se šířit lži a pomluvy, které měly katolické náboženství zdiskreditovat. Zpočátku misionářům nakloněný císař Tojotomi Hidejoši (zv. Taika-Samy) nakonec v roce 1587 křesťanství zakázal a misionáře vypověděl. Nebyl však příliš důsledný a část jezuitů v misijní činnosti pokračovala.

V roce 1593 přišli z Filipín horliví františkáni a neznajíce všechna rizika, veřejně a velmi nápadně vystupovali. Co by bylo jinde přijatelné, vypadalo za současného stavu jako provokace. Situaci ještě zhoršily napjaté vztahy mezi Japonskem a Španělskem. Výsledkem bylo, že v roce 1596 začalo tvrdé pronásledování křesťanů. 9. 12. 1596 uvěznil v Osace 6 františkánů a 3 jezuity; 31. 12. k nim v Meacu připojili 15 aktivních japonských věřících. Všem, mimo jiné, uřezali levé ucho, a pak je spoutané a zmučené vozili mezi lidmi, aby je odstrašili od víry. Nakonec nad nimi vynesli trest smrti, který se měl vykonat v Nagasaki. Dva milosrdné a odvážné věřící, kteří jim chtěli ulehčit na poslední cestě, zajali a ještě přidali k této skupině odsouzených.

Celkem 26 odsouzců na smrt tvořili: tři jezuité, 33 letý Pavel Miki a dva spolubratři, kteří složili řádové sliby až ve vězení: 64letý katecheta Jakub Kisai a 19letý novic a student teologie Jan Soan de Goto, dále šest františkánů, Filip de Las Casas, František Blanco, František Adaukt, Gundisalvus García, Martin Aguirre a Petr Blásquez. Z ostatních to byli: lékaři František de Meako a Jáchym Sakakibara; katecheti Lev Karasuma a Pavel Suzuki; dále Bonaventura, František de la Parilla, Gabriel, Jan Kinuya, Kosmas Takeya, Matěj, Pavel Ibaraki, Petr Sukejiro, Tomáš Dangi, Michael Kozaki a jeho syn Tomáš Kozaki, 13letý Antonín a 11letý Ludvík Ibaraki.

Všichni byli na vrchu, později nazvaném Svatý, podle japonského zvyku přivázáni na kříže a probodnuti dvojím křížícím se kopím od boků k ramenům. Nikdo z nich nezahlásal. Až do poslední chvíle se modlili a povzbuzovali ostatní k vytrvalosti. Pavel Miki v kázání z kříže prohlásil: „Jsem pravý Japonec. Jediný důvod proč mne zabíjí je v tom, že jsem hlásal Kristovu nauku a děkuji Bohu, že za to umírám... Chci vám všem ještě jednou říct: Proste Krista, aby vám pomohl být šťastnými. Já poslouchám Krista. Podle jeho příkladu odpouštím pronásledovatelům... Prosím Boha, aby se nad všemi smiloval, a doufám, že moje krev se změní v úrodný déšť na mé spolurodáky.“ V roce 1862 byli všichni papežem Piem IX. prohlášeni za svaté.

SVĚDECTVÍ O BOŽÍM JEDNÁNÍ

Už jste někdy potkali „anděla“?

Taky znáte ten pocit, že neustále nic nestíháte, honíte se a vlastně nevíte kam a proč, a život Vám jakoby mizí mezi prsty? A přitom ztrácíme-li schopnost žasnout, přestáváme žít, radovat se a stáváme se otroky dnešní doby. Možná právě proto Pán občas připraví situaci, která nás z tohoto shonu vytrhne a přinutí nás aspoň na okamžik zastavit se.

Vzpomínám si na dvě takové situace, které se mi staly a které už asi navždy zůstanou v mém srdci živé. První z nich se odehrála v nemocnici, kde jsem měla podstoupit operaci. Lékaři mi v té době oznámili dosti nemilou prognózu, že vzhledem k závažnosti mého onemocnění mě čeká do 10 let invalidní vozíček. Což by v případě, že by mi bylo 70 let a víc, asi nebyl takový problém, jako když mi bylo 24 roků. Byla to pro mě dosti nepředstavitelná budoucnost. Navíc na celém cévním oddělení jsem byla jediná v tomto věku, věkový průměr mohl být tak 60 let. Připadala jsem si sama a bylo mi smutno. Vyšla jsem z pokoje, že se půjdu projít do zahrady, která k nemocnici patřila a kam jsem ráda chodívala přemýšlet.

Na chodbě mě však zastavil postarší muž, který ze svého vozíčku sledoval televizi. Dal se semnou do řeči, protože tak mladé děvče zde ještě nikdy nepotkal. Neměla jsem chuť se s ním vybavovat, ale vyzařovalo z něj něco zvláštního, co mě přinutilo přisednout si a začít s ním rozhovor. Ptal se mě, co tady dělám, tak jsem mu velmi stručně řekla, že čekám na operaci, která by měla zpomalit odumírání končetin a tak oddálit vyhlídku amputace končetin. Cítila jsem se velmi trapně, protože onen muž měl jednu nohu již amputovanou a seděl přede mnou právě na takovém vozíčku. On se usmál, podíval se mi hluboce do očí a pronesl slova, která nikdy nezapomenu: „Víš, já jsem prodělal těžkou

trombózu a lékaři mi museli vzít jednu nohu, a dnes mi pan doktor řekl, že už nezachrání ani tu druhou, že mi ji budou muset rovněž amputovat. Ale naučil jsem se chodit o berlích i bez jedné nohy a naučím se to i bez obou.“ Zůstala jsem na něj zírat s otevřenou pusou a ani na okamžik jsem nezapochybovala, že to skutečně dokáže. Měl tak velikou vnitřní sílu, že jsem se v duchu musela zastydět nad svou nevírou. Ten člověk mi svou sílu dokázal předat, přestože jeho stav byl neskonale horší než ten můj. Vždycky, když na mě jdou chmury a mám tendenci propadat falešné sebelítosti, vzpomenu si na něj a cítím velikou vděčnost jemu i Bohu, který má můj život pevně ve svých rukou a který ví, jak povzbudit člověka.

Onen muž byl pro mě jako Boží posel, skrze kterého mi Pán dodal odvalu a novou sílu nevzdat se.

Druhé setkání s „andělem“ jsem zažila při cestě na pouť k Panně Marii Karmelské do Kostelního Vydří. Jako vždy jsem přestoupila v Brně na autobus směřující do Dačic, sedla jsem si na dvousedadlo k oknu, otevřela knihu od Anselma Grüna a četla si nevnímajíc okolí. Najednou nastoupil mladý muž v černém obleku s kravatou a kufříkem diplomatů, přišel až ke mně a zeptal se, zda si může přisednout. Trošku nevrle jsem odpověděla, že ano, ale uvnitř jsem byla naštvaná, že má volný téměř celý autobus a cpe se ke mně. Sklopila jsem zrak a pokračovala v četbě. Když tu najednou se mě ptá: „Vy čtete Grüna? Máte ho ráda?“ Odpověděla jsem, že ano, protože mě v té době hodně oslovoval. V srdci jsem si však říkala: „A heleďme se, že by to byl katolík – podnikatel?“

Zeptal se mě: „A četla jste jeho knihu O mlčení?“

To už jsem zpozorněla a se zájmem jsem odpověděla, že tu jedinou sháním už téměř rok a že mi všude řekli,

že je beznadějně vyprodaná, takže bohužel nečetla. Jeho tvář se rozjasnila, podíval se mi

do očí a usmál se na mě, pak otevřel svůj kufřík,

vytáhl právě zmiňovanou knížku, podal mi ji se

slovy „tak tady ji máte“, a vystoupil. Zůstala jsem

v úžasu, neschopná slova. Že by Bůh poslal svého anděla, aby mi udělal radost? Jestli neváhá nadbíhat mi takovýmto způsobem, jak nekonečná musí být Jeho láska ke mně? „Pane, co je člověk, že na něho myslíš?“ Tyto dvě drobné životní situace ve mě vyvolávají otázku: „Neměla by ses i ty se stát takovým andělem radosti pro druhé?“ „Cokoli jste udělali pro jednoho z mých nepatrných, pro mě jste udělali.“

NEĎELNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Jak páchat dobro

„Výraz páchat dobro může někomu připadat velmi nezvyklý, dokonce i nesmyslný: sloveso páchat se pojívá přece v běžné řeči s něčím nedobрым, se zlem. Kdežto dobro...

Lidé myslívají, že dobro se jaksí nedá páchat, dobro se může podle nich konat...Nikdy ne PÁCHAT.

Krátce po svatbě jsem se setkala s něčím, co vystihovalo tento podivný slovní obrat. Zařizovali jsme si s mužem byt a zažívali ony drobné radosti, které mají ti, kdo si první bydlení zařizují.

Jednou jsme zaslechli před domem hluk a vyhlédli jsme z okna. Před domem stál nákladní vůz a nějakí lidé z něj vykládali bedny. U vozu stála moje tetička.

Zamávala na nás do okna.

‘Vezu vám kuchyni,’ zavolala do šera, celá svítila radostí – a čímisi, co bych nazvala očekáváním vděčnosti.

Stěhováci k nám vynesli bedny, otevřeli jsme je s tetičkou a manželem a užasli jsme, byla to přesně ta kuchyně, jakou bych si nikdy nekoupila, dokonce jsem si pamatovala, že podobné kuchyni, když jsme ji v obchodním domě viděli, jsme se smáli a uvažovali, kdo si může takovou hrůzu koupit.

Ať už ta kuchyně byla jakákoli, museli jsme uznat, že je velice drahá a také jako velice drahá vypadá. Jsou to takové kusy nábytku, jako by volaly: Podívej se, já nejsem sice moc hezký, jenomže zase ti, co si mě dopřáli, mají dost peněz, aby si něco tak drahého, jako jsem já, mohli koupit...

Tohle byla přesně ta kuchyň.

‘Děkuju,’ vydechl manžel, jako by to vyslovoval maličkými písmeny.

Chtěla jsem se dát do smíchu, jenomže pak jsem si představila, že bych v TOMHLE měla celá léta...dlouhá léta...vařit...žít...

‘Děkuju,’ vzdychla i já maličkými písmeny k zářící tetičce.

A pak to začalo.

Tetička neměla rodinu a mě a mého muže jaksí adoptovala. Byla bohatá a tak si hleděla plnit na nás své sny.

Řekla bych, že páchání dobra spočívá v tom, že člověk dělá to, co by chtěl sám a co by třeba nechtěli ti, pro které to dělá.

Náš byt se začal plnit tím, co jsme nechtěli, co bychom si nikdy nekoupili, co bychom nejraději z bytu vyhodili.

Jenomže nechtěli jsme tetičce ublížit, a tak jsme se snažili hořce její dary snášet, naznačovali jsme jí sice pokaždé, že by nás měla nechat žít ve svobodě a už nám nic nevozit, ale ona si to vykládala jako skromnost. Jako upejpání.

‘Tetka má, tetka dá,’ říkávala s úsměvem, jenom se děti nežinýrujte, však já vám zase něco hezkého přivezu.

Abych řekla pravdu, mívali jsme strach.

Tu přivezla záclony, jaké by byly moderní v jejím mládí, jindy zase obraz, který namaloval její známý - ‘je přece nádherný, no ne, a ‘Jenom se podívejte jak je velký, jednou jsem viděla malý obrázek na výstavě a stál spoustu peněz, co to je proti tomuhle velikému...’

Jednou jsme jeli v létě na dovolenou a nechali jsme neprozřetelně tetičce klíče od bytu – pro všechny případy. A aby nám zalévala květiny.

Když jsem se vrátila...

Snad si umíte představit, že vcházíte do pokoje, do kterého jste vcházeli bezpočtukrát, otevřete dveře a najednou jste v úplně jiné místnosti - rozhlížíte se... nechápete...NECHÁPETE...

Tak mi bylo, když jsem po návratu z dovolené otevřela dveře našeho bytu...

Byt byl docela jinak zařízený. Vymalovaný PŘESNĚ těmi barvami, jaké jsem nesnášela. Na podlahách místo našich koberců linoleum, tetička tvrdila, že linolea jsou o moc praktičtější na údržbu než koberce, a tak nám je nechala položit.

‘Kde jsou moje knihy?’ zeptala jsem se tetičky.

Ve sklepě, řekla tetička, ‘stejně jsi už celou knihovnu přečetla a ta nová květinová stěna je daleko hezčí než nějaké knihy, ve kterých je spousta prachu.’

Obvykle bývám klidná, ale tehdy jsem zesínala – taktak jsem vydržela neplakat, dokud byla tetička v našem bytě – lépe řečeno v tom, co z našeho bytu udělala. Já jsem to už za svůj domov nepovažovala – a k těm pár pokojům jsem začínala mít odpor. Jen co tetička odešla z bytu, který byl předtím NAŠÍM DOMOVEM, rozvzlykala jsem se a objala manžela. Snažil se mě utěšovat, ale viděla jsem zcela jasně, jak mu tetička svým pácháním dobra dala „jednu mezi voči“, tak jako ji dala mě. Kdybych tetičce já vyházela její nábytek, pochopila by?

Za měsíc jsem přijala místo v jiném městě a manžel také. Odstěhovali jsme se.

Tetička za námi jezdívá každých čtrnáct dní a jsou s ní hezké chvíle. Vozí nám dary, nedáváme si je do bytu, skladujeme je u sousedů v kůlně a rozestavíme je po bytě jenom před tetiččinou návštěvou....Nechceme jí ublížit.

Ale taky nechceme, aby se náš život měnil do jejího.

Ti kdo páchají dobro, bývají často velmi obětaví a člověku je jich líto. Čekají na vděčnost a chápou nevděk, že lidé chtějí „nebýt otroky“ jejich života.

Pamatuji si, jak moje matka (tetiččina sestra, máme asi páchání dobra nějak v genech) k nám kdysi přivezla – z prastaré rodinné chalupy v horách – svou matku. Mou babičku. Tvrdila, že není možné, aby si babička ve svém věku sama štípala dříví – žila na samotě a neměla nikoho, kdo jí uvaří a donese, co by potřebovala. Neměla v chalupě ani vodovod, vodu si brala ze studánky ve sklepě.

Babička u nás byla nešťastná a za pár týdnů začala chřadnout. Plouhala se po bytě, zapomínala, co hodin denně prodělávala, proležela. Vadla... A jak rychle...

Nakonec matka babičku odvezla zpátky domů.

Babička se celá rozsvítila – popadla sekeru a běžela našťipat dříví na podpal, aby nám mohla uvařit kávu.

A žila spokojeně a plna síly a radosti za života po dlouhá léta.

Ti, kdo chtějí „konat dobro“, by měli přizvat ty, kterých se to dobro týká a dát jejich duším „poradní hlas“. Vcítit se do nich.

Jak snadné, jak nevděčné a smutné bývá oproti tomu opak konání dobra: ono „páchání dobra“.

Ne to není hra ze slovy, myslím, že to je pochopení jednoho z velkých tajemství lidského soužití... Jednoho z velkých tajemství skutečné lásky.

PRO ZASMÁNÍ

Dvě sousedky klevetí : „Slyšela jsi? Paní vedle mě celé kázání při mši svaté chrápala!“ „Ano, a všechny nás probudila.“

Maminka veze syna do školy. Když synáček vystoupí, nezapomene se zeptat: „A jak to, mami, že jsme dnes cestou nepotkali žádné hlupáky, amatéry, nemehla a pitomečky?“ „To je tím, že tě dnes nevezl tvůj tatínek.“

Kája dostal od otce k narozeninám bernardýna. „Tatí, je ten pes pro mě, nebo já pro něho?“

Malý Honzík už půl hodiny skřípe na své housličky. U dveří zazvonil souseď... „Maminka je doma?“ „Aby ne... Celý žhavý bych asi cvičil na housle sám od sebe!“

Dětem – Co vidíš na obrázku? Najdi 10 rozdílů.

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA - Vylušti tajenku

Tajenka skrývá dokončení lidové pranostiky: Únorová voda...

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P

1. hlava církve, 2. uzenina,
3. obilniny, 4. zbytek po hoření, 5. pohybovat se po vodní hladině, 6. jeden z prstů, 7. bály, 8. střelná zbraň, 9. hezký, 10. neboť, 11. potřeba parašutisty, 12. hlavní město České republiky

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 22. února !!!

Správná odpověď z minulé soutěže:

Tajenka minulé doplňovačky zní „**KOLEDNÍCI**“. Ze 17 správných odpovědí (7 z D. Benešova, 7 ze Zábřehu, 3 přespolní /13 v krabičce, 4 elektronicky/) vylosoval pan farář tyto výherce: **1. cena** -kalendář– **Katka Ohrálová 9 let** - Dolní Benešov; **2. cena** –biblické karty – **Jan Hudeczek 6 let**, **3. cena** - magnetická záložka – **Adéla a Amélie Ogurkové 11 a 10 let** - Koblov
Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

ÚKLIDOVÉ SKUPINKY V KOSTELE - . čtvrtletí

17.01.	ŠTADLEROVÁ NOVÁKOVÁ ŠVANČAROVÁ HUDECZKOVÁ PRCHALOVÁ REJOVÁ	Krista Marta Brigita Monika Jana Růžena	7.03.	MALCHÁRKOVÁ BUHLOVÁ HAVLÍKOVÁ KOLAŘÍKOVÁ TULACHOVÁ KOZELKOVÁ PROKŠOVÁ	Jana Anna Pavla Jana Jiřina Jindřiška Krista
24.01.	HARAZIMOVÁ HLUBKOVÁ LIŠKOVÁ TILLECZKOVÁ VAVŘÍNKOVÁ BARÁNKOVÁ	Karin Eva Lenka Hana Iveta Monika	14.03.	ŠEBESTÍKOVÁ PORUBOVÁ DIEHLOVÁ SABAŠOVÁ THIEMLOVÁ KUPKOVÁ	Krista Helena Liana Anna Anna Anna
31.01.	HLUBKOVÁ MURCKOVÁ MURCKOVÁ WECZERKOVÁ CHŘIBKOVÁ HARAZIMOVÁ	Marie Miluše Eva Leandra Eliška Hilda	21.03.	REICHLOVÁ SCHMIEDHAMEROVA BILÍKOVÁ SOVÍKOVÁ PAVLENKOVÁ FAIKOVÁ FAIKOVÁ	Marie Marcela Marcela Marie Hana Jana Renata
07.02.	ADAMÍKOVÁ SLIVKOVÁ NESVADBOVÁ LUDVÍKOVÁ PAČKOVÁ	Edeltraud Edeltraud Růžena Irma Marie	28.03.	VOJVODOVÁ POSTULKOVÁ KOCUROVÁ DEMBKOVÁ FUCHSOVÁ HALFAROVÁ	Karla Magdaléna Růžena Květa Anna Kristina
14.02.:	KADRILIAKOVÁ GOLOVÁ KICHNEROVÁ NOVÁKOVÁ MAGEROVÁ	Inge Libuše Edeltraud Irena Heda	11.04.	BÍLÁ KOZLOVSKÁ DLOUHÁ DUDOVÁ GREGOROVÁ KALUŽOVÁ PRASKOVÁ	Marie Angela Alena Věra Jaroslava Jana Andrea
21.02.	FOJTÍKOVÁ PRCHALOVÁ ONDERKOVÁ GAIDEČKOVÁ POSTULKOVÁ NĚMCOVÁ	Emilie Adlgunda Marie Helena Ilona Marie	18.04.	KUBÍKOVÁ KUCHAŘOVÁ KUBÍKOVÁ JANEČKOVÁ HOLEČKOVÁ KARASOVÁ	Terezie Lucie Michaela Magda Jana Eva
28.02.	PAVLÍKOVÁ MAZALOVÁ VALENTOVÁ KOCUROVÁ BIELÁKOVÁ STEFFKOVÁ	Marie Alena Marta Marie Kristina Anna	25.05.	MOHYLOVÁ PAVLENKOVÁ VAVŘÍNKOVÁ HOLEČKOVÁ KUBÍNOVÁ BENEŠOVÁ	Eva Dagmar Ludmila Adolfina Štěpánka Eva

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na únor 2015

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	2.2.	17.30	Za + Martu Miekischovou, syna a rodiče z obou stran	
Út	3.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	4.2.	17.30	Za + Richarda Kocura a manželku	
Čt	5.2.	17.30	Za Kristiánu Seidlovou, manžela a rodiče z obou stran	
Pá	6.2.	6.30		
Pá	6.2.	Záb 17.30	Za + manžela, syna a dvojce rodiče	
So	7.2.	7.00	Prosbá o boží pomoc a sílu při řešení těžké životní situace	
Ne	8.2.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	8.2.	Záb 8.30	Poděkování za přijaté milosti, dar zdraví a za živou rodinu	
Ne	8.2.	10.00	Na poděkování P.Bohu za 80 let života, za + rodiče, dvojce sour...	
Po	9.2.	17.30	Za + Lucii Závadskou – měsíční	
Út	10.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	11.2.	17.30	Za + rodinu Řehulkovou, Kupkovou a přízeň	
Čt	12.2.	17.30	Za Marii Chřibkovou a manžela	
Pá	13.2.	Záb 17.30	Za dvojce + rodiče a za duše v očistci	
So	14.2.	7.00		
Ne	15.2.	7.00	Za + Josefa Hluchníka, rodiče z obou stran, švagry, snachu M...	
Ne	15.2.	Záb 8.30	Za dvojce + rodiče, sourozence a živou rodinu	
Ne	15.2.	10.00		
Po	16.2.	17.30	Za Jiřího Galíčka, sestru a dvojce rodiče	
Út	17.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	18.2.	17.30	Za + Alfonse Gemsu (nedož.90 let), za + syna, rodiče a souroz...	
Čt	19.2.	17.30	Za Herberta Fusse, rodiče, + přízeň a duše v očistci	
Pá	20.2.	Záb 17.30	Za + manžela, syna, dvojce rodiče a přízeň	
So	21.2.	11.00	Na poděkování za dar zdraví a prosba za živou a + rodinu	
Ne	22.2.	7.00	Za + Josefa Mottla, rodiče a sourozence	
Ne	22.2.	Záb 8.30	Za Drahomíru Kubíkovou (nedož.100 let), za manžela, rodiče ...	
Ne	22.2.	10.00		
Po	23.2.	17.30	Za + Bedřicha Prchalů – měsíční	
Út	24.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	25.2.	17.30	Za + Marii Krakovčikovou – měsíční	
Čt	26.2.	17.30		
Pá	27.2.	Záb 17.30	Za Josefa Vításků, dvojce rodiče a přízeň	
So	28.2.	7.00		
So	28.2.	ČK 16.00	Za + manžela, zetě, dvojce rodiče a přízeň	
Ne	1.3.	7.00	Za Josefa Michalíka, + otce a opuštěné duše	
Ne	1.3.	Záb 8.30	Za + Maxmiliána Adamíka – měsíční	
Ne	1.3.	10.00		

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ÚNORU

Sbírka NA OPRAVY – Nové topení v kostele – neděle 15. 2. 2015

Sbírka HALÉŘ SV. PETRA

– neděle 22. 2. 2015 – odesílá se v plné výši pro pastorační potřeby papeže

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin
příjemné, pokojné a sváteční chvíle.

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohrálová

email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolniবেনেসোव.веbnode.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917